

Zgodbe Sindbada Mornarja

Drugo potovanje

Po svojem prvem potovanju sem se odločil, da preživim v Bagdadu poslednja leta življenja sredi družine. Toda spet se me je lotila želja, da bi se vozil po morju in trgoval po svetu. Kupil sem si raznega blaga, ki gre dobro v denar in odpotoval v tuje kraje z nekaterimi trgovci, o katerih sem vedel, da so pošteni. Vkrkali smo se na trdno grajeno ladjo in odpluli.

Nekega dne smo pristali na otoku, ki je bil porasel s sadnim drevjem, toda drugače je bil pust in zapuščen. Nikjer

žalostno umreti. Z glavo sem butal ob drevje in se metal na tla, a vse je bilo zaman. Nikogar ni bilo, ki bi mi mogel pomagati.

Naposled sem se vdal v božjo voljo in splezal na visoko drevo, da bi pogledal, ali ni morda kje kaj takega, kar bi mi vlilo v ranjeno dušo novih nad. Ko sem se ozrl proti morju, sem zagle-

nismo videli žive duše. Da bi se sprehodili, smo šli po senčnih travnikih, ki so pokrivali otok. Med tem ko so drugi tovariši stikali za dobrim sadjem, sem sedel k potočku sredi visokih dreves, ki so delala prijetno senco. Dobro sem se najedel. Potem pa me je premagal spanec. Ne vem, kako dolgo sem spal. Ko se mase prebudil, ladje ni bilo več v zalivu.

Prestrašil sem se in stekel k obali. Nikogar več ni bilo na otoku. Le v daljavi sem še videl vrhove jader, ki so postajala čedalje manjša in naposled izginila. Lahko si mislite, kakšne misli so me takrat obšle. Prepričan sem bil, da se ne bom mogel nikdar več rešiti in da bom moral na tem zapuščenem otoku

dal v daljavi nekaj belega. Splezal sem z drevesa in stekel tja.

Ko sem prišel bližje, sem videl, da leži na tleh velika bela krogla. Sel sem okoli nje, da bi videl ali ni morda kje odprta. Toda odprtine ni bilo nikjer. Krogla pa je bila široka najmanj 15 čevljev.

Solnce se je nagibalo k zatonu. Nebo se je nenadoma stemnilo kakor bi ga bil zakril velik oblak. Temu sem se zelo čudil. Še bolj pa sem se začudil, ko sem spoznal, da je povzročil to temo ogromen ptič, ki se mi je bližal. Spomnil sem

se, da so mornarji večkrat pripovedovali o ogromnem ptiču, ki mu pravijo rok. Velika krogla je bila njegovo jajce. Res je ptič sedel nanj, kakor da bi hotel valiti. Že tedaj, ko sem ga od daleč zagledal, sem se stisnil k jajcu. Malo da me ni z nogo pohodil, ki je bila tako velika kakor drevesno deblo.

Tedaj mi je šinila v glavo rešilna misel. Privezal sem se trdno za nogo s povojem, ki sem ga imel okoli turbana in upal, da me bo rok, ki prav gotovo ne bo tu ostal, odnesel s seboj kam daleč bliži k ljudem.

Ptič je vso noč valil, zjutraj pa je odletel tako visoko, da nisem več videl zemlje. Potem se je spustil navzdol s tako hitrostjo, da mi je kar sape zmanjkovalo. Ko je obstal na tleh, sem hitro odvezal povoj. Komaj sem to storil, je že ptič spet odletel in odnesel v kljuno ogromno kačo kakršne še nisem nikoli videl.

Kraj, kjer me je pustil, je bila globoka kotlina, ki so jo mejili tako strmi hribi, da ni bilo mogoče najti poti, po kateri bi lahko odšel. Vse sem preiskal in pri tem odkril kopico ogromnih demantov, ki so bili kar posejani po tleh. Toda vse veselje nad demanti sem izgubil, ko sem zagledal še več ogromnih kač, kakršno je prej rok odnesel. Podnevni so se skrivale, ko pa se je začelo mrčiti, so jele lezti iz svojih skrivališč.

Ves dan sem pohajkoval po kotlini in počival na najbolj udobnih krajih. Zvečer sem splezal v neko luknjo in vhod jame zadela. Pojedel sem skorje kruha, ki sem jih imel v žepu, zaspati pa sploh nisem mogel zaradi žvižganja kač, ki so lovile svoj plen. Šele ko je prišlo jutro, so se kače poskrile. Tedaj sem zlezal s svojega skrivališča. Hodil sem mimo demantov, ne da bi se bil zanje zmenil. Naposled sem sedel v senco. Ker nisem vso noč zatisnil očesa, sem hitro zadremal. Tedaj pa me je nenadoma nekaj zbudilo, da sem planil pokoncu. Tik zraven mene je padel velik kos soljenega mesa.

Dotlej sem mislil, da je le šala vse to, kar so pripovedovali mornarji o dolini demantov. Trdili so namreč, da se prebrisani trgovci, ki ne morejo priti do dragih kamnov, poslužujejo v ta namen premetene zvijače. Kadar imajo orli mlade, pridejo na vrh hribov in mečejo v kotlino velike kose mesa, ki padajo na demante. Dragi kamni se potem vanje zarijejo. Orli, ki so v teh krajih dosti večji, kakor drugje, planejo na meso in ga odnesejo v svoja gnezda, da nahranijo z njimi mladiče. Tedaj priteko tr-

govci k gnezdom in orle s kričanjem prepode. Potem pa poberejo demante, ki so se zarili v meso. Te zvijače se poslužujejo zato, ker drugače ne morejo priti v kotlino, ki ima tako strme stene.

To kar sem pravkar videl, mi je povedalo, da so mornarji govorili resnico.

Pobral sem največje kamne, ki sem jih dobil in jih spravil v usnjeno vrečico ki mi je prej služila za živila. Potem sem vzel kos mesa - ki se mi je zdel največji. Razrezal sem ga in se pokrtil z njim ter povezal s turbanovim povojem. Legel sem na tla in vtaknil vrečico za srajco, da je ne bi izgubil.

Nisem dolgo ostal tako. Kmalu so prileteli z viška orli in pograbil vsak svoj kos mesa. Največji med njimi je pograbil mene z mesom vred in me odnesel pod nebo v svoje gnezdo. Tedaj so trgovci začeli kričati, da bi orle prestrašili. To se jim je tudi posrečilo. Roparice so pustile svoj plen in odletele iz gnezd.

Eden izmed trgovcev se mi je hitro približal. Kdo pa popiše njegov strah, ko me je zagledal! Ko se je dobro zavedel, me je vprašal, zakaj sem ga pripravil obdober plen. Toda hitro sem ga potolažil.

»Le nikari se ne jezite,« sem mu dejal. »S seboj sem prinesel več demantov kakor jih bodo dobili vsi drugi skupaj.«

Nisem še dogovoril vseh besed, ko so me obkolili tudi drugi trgovci. Vsi so se čudili, da me vidijo, njihovo začudenje pa je postalo še dosti večje, ko sem pripovedoval svojo zgodbo. Občudovali so mojo prebrisanost in pogum.

Odvedli so me v bivališče, kjer so stanovali. Tam sem odprl vrečico in jim pokazal demante, ki sem jih nabral. Priznati so mi morali, da tako velikih še nikoli niso videli. Prosil sem trgovca, ki mu je pripadal plen iz gnezda, kamor me je bil orel zavlekel, naj si jih vzame, kolikor hoče. Vzel je samo enega in še ta ni bil med največjimi. Ko sem ga silil, naj jih vzame še več, se je branil:

»Ne,« je dejal, »ta je dovolj velik in dragocen, da mi ne bo treba več potovati. Saj je že sam celo premoženje.«

Ker so bili že zadovoljni s plenom, ki so ga nabrali v nekaj dneh, smo skupaj odpotovali proti prvemu pristanišču. Potem smo pristali še na otoku Rohi, kjer raste katrovo drevo. To drevo je tako veliko, da leži lahko v njegovi senči sto ljudi. Tam smo videli tudi nosoroge, ki so malo manjši od slonov in malo večji od bivolov.

O drugih posebnostih tega otoka ne

bom govoril. Tam sem zamenjal nekaj demantov za razno blago. Od ondod smo prišli v Balsoro in potem sem se vrnil v Bagdad. Najprej sem razdelil revežem precej denarja, z ostalim premoženjem pa sem si razkošno opremil dom, da bi mi bil posledaj prijetno bivališče in da me ne bi nikoli več premagala želja po potovanju v tuje kraje.

Lizika z rdečimi nogavicami

Tik ob robu gozda je stala majhna kočica, kjer sta stanovali Lizika z rdečimi nogavicami in njena dobra mamica. V gozdu je pa živela lisica, ki se je večkrat privoščila kako kokoš z dvorišča Lizikine mame.

Ko je šla mama po opravkih z doma, je naročila Liziki, naj dobro pazi na kokoši, da lisica katere ne odnese.

Lizika je obljubila, da bo pazila in pristrčno objela mamo v slovo.

Tako je sedla Lizika z rdečimi nogavicami na vrt in opazovala kokoši, kako so se mirno pasle med gredicami.

Potem je jela peči iz prstj pogačice in druge dobre jedi za svojo punčko — toda lisice ni bilo od nikoder na spregled.

Tedaj se Lizika spomni, da bi bilo dobro pogledati, kje prav za prav prebiva lisica, in tako jo mahne v gozd. V gozdu je tako nepopisno lepo. Zemlja dšši v gozdu čisto drugače kakor drugod. Listje šešest, drevje cvete in kamorkoli se ozreš, povsod te pozdravljajo sladke rdeče jagode. Lizika jih je jela trgati in med tem ko je nosila ja-

godo za jagodo v usta, se je izza drevja pokazala lisica.

»Dober dan, Lizika z rdečimi nogavicami.« je rekla lisica, »kam si pa namenjena?«

»Oh.« je odgovorila Lizika, »pogledat sem prišla, če morda kje opazim lisico; ta nam namreč zmerom odnese kako kokoš z vrta, in mama mi je naročila, naj pazim nanjo.«

Lizika ni bila še nikoli videla lisice in je zato tudi ni spoznala.

»Lisica.« je rekla lisica, »je šla pravkar v nasprotno smer. Danes se gotovo ne bo oglasila pri vas. Rekla mi je, da pojde v sosednjo vas!«

»O, to je lepo.« je veselo vzkliknila Lizika. »Tedaj ostanem se malo v gozdu. Tukaj je tako lepo in jagode so tako sladke. Kdo si pa ti?«

»Zvitorepka sem.« je rekla lisica. »Če hočeš, ti pokažem svoje otroke.«

»Joj, to bi bilo lepo. Tako rada imam majhne otroke!«

Lisica je peljala Liziko do svojega skrivališča. Pred vhodom v hsičnj brlog se je igralo šest ljubkih mladičev.

»Kako ljubki so.« je zavriskala Lizika »in koliko jih je!«

»Lahko se z njimi igraš, zakaj jaz moram še po opravkih in se kmalu vrnem.«

Lizika je seveda rada ostala pri mladičih in se je z njimi veselo igrala.

Med tem je odhitela lisica k Lizikini kočici, hitro zadavila dve lepi kokoški in ji prinesla k svojemu brlogu.

»Pomisli, Lizika.« je rekla lisica, »lisica je bila vendarle pri vas in vam je zadavila dve lepi kokoški. Prestregla sem jo in ji vzela kokoši.«

Liziki so se utile bridke solze, ko je zagledala mrtvi putki. »In prav Grahko in Šekico mi je morala hudoba odnesti! Najbolj pridni sta bili!«

Vzela je od vsake putke nekaj peres za spomin in odhitela domov. Lisica in njeni mladiči so se pa kar valjali od smeha in se mastili s sladko pečenko.

»Lizika.« je rekla zvečer mati, »zvitorepka je vendar samo lisičino krstno ime. Sama je bila tu, nemarnica grda. Lepo te je nalagala!«

Dnevi so minili in lisica se ni več prikazala v Lizikino bližino. Tako se je tudi Lizikina jeza kmalu ohladila.

Lepega dne pa je jokaje prišla k Liziki, ki je sedela na vrtu pri svojih kokoških. Kokoši so fototaje in kriče odletele v hlev, toda lisica je rekla:

»Lizika, nikar še ti ne pobegni pred

menoj in me ne tepi: tako slabo se mi godi!»

Lizika je imela mehko srce, in ko je lisica tako moledovala in prosila je mama pozabila vso svojo jezo in žalost.

»Kaj ti pa je?« je vprašala.

»Oh, nogo sem si zlomila,« je vzdihnila lisica in debele solze so ji pritekale iz oči. »Le poglejte!«

Zavihtila je sprednjo šapo po zraku. Ko so kokoši videle, da se Lizika prijateljsko pogovarja z lisico, so prišle spet na vrt in so se mirno pasle dalje.

»Počakaj,« je rekla Lizika, »takoj ti napravim obladek na nogo in ti jo trdno povežem«. Odhitela je pred lisico v hišo. Na to je lisica čakala. Šavst! je zgrabila dve kokoši in oddirjala z njima v gozd. Lizika je prihitela na vrt, ko je zaslišala obupno vpitje kokošk, a v tem je bila lisica že odnesla pete.

Zdaj je imela Lizika samo še dve kokoški in mladega petelina. Vsa skrušena je sedla na hišni prag in jokala, dokler se ni mama vrnila domov. Najprej jo je mama ozmerjala, potem je pa povedala ves doživljaj lovcu.

Strašno predrzna je bila postala lisica. Čez nekaj dni se ji je spet zahotelo kurje pečenke; legla je nedaleč od hiše v grmovje in jela mlo prepevati. Mislila si je, da bo Lizika gotovo prihitela gledat, kdo tako lepo poje.

Vendar je Lizika ni slišala, a zato jo je slišal lovec. Temu je bilo takoj jasno, kdo utegne biti plemenita pevka; vzel je puško in — bum! se je zvrnila lisica in pomolila vse štiri od sebe.

Iz lisičje kože je dobila Lizika ovrtnik, ki se ji lepo poda k njenim rdečim nogavicam. Ali je še niste nikoli videli?

Victor Hugo:

Povest z bregov Rena

Že dolgo, zelo dolgo je, kar so hoteli v Aix-la-Chapella zgraditi cerkev. Zbrali so nekaj denarja in začeli. Izkopali so temelje, dvignili zidove, lotili so se že obokov in šest mesecev nisi slišal nič drugega kakor oglušujoče škripanje žag. udarce kladiva in sekir. Po šestih mesecih je zmanjkalo denarja. Napravili so oklice na romarje, pred cerkvenimi vrati so vzdali kositrno puščico, toda vanjo je padel le kak groš ali križavec. Kaj naj store? Občinski očetje so se zbrali, iskali, govorili, sklepali, preudarjali. Delavci so zapustili delo, trava in nadležne ovijalke, ki se lotijo starih razvalin, so kmalu pokrile nove zidove zapuščenega poslopja. Ali naj prepuste cerkev usodi? Slavni občinski očetje so bili vsi poparjeni.

Ko so sklepali, kaj naj napravijo, je stopil pred nje neznan mož visoke postave in prikupnega obraza.

»Dober dan, občani! O čem se pogovarjate? Vsi zmedeni ste. Ali vam je cerkev tako zelo prirasla k srcu? Ali ne veste, kako bi jo dozdali? Pravijo, da vam manjka denarja...«

»Nikar ne mlatite prazne slame,« je rekel župan nejevoljno, »milion v zlatu bi potrebovali.«

»Tamle je!« je dejal neznanec. Odprl je okno in pokazal občinskim očetom voz, ki se je prav tedaj ustavil sredi trga. Vanj je bilo vpreženih deset jarmov volov. Stražilo ga je dvajset zamorcev, ki so bili do zob oboroženi.

Eden izmed meščanov je odšel z neznanecem. Na slepo srečo sta pobrala vrečo, ki jima je prišla pod roke. Nesla sta jo v dvorano in jo pred občinskimi očetmi odprla. Bila je polna zlatnikov.

Gospodje pa so tujca debelo pogledali.

»Kdo ste, milostni?«

»Dragi moji tepci, tisti sem, ki ima denar. Kaj hočete več? Prebivam v Črnem gozdu in merim ponoči zlatnike na korce. Kaj vas vse drugo briga? Odpel sem pas, sezite vanj in zajemite!«

»Dobro,« so dejali občinski očetje. »Velja! Dozdali bomo cerkev.«

»Prav. Toda pod enim pogojem...«

»In sicer?«

»Dozdajte cerkev, gospoda! Vzemite vso to pločevino! Meni pa obljubite prvo dušo — kakršnakoli že bo —, ki stopi v cerkev tisti dan, ko bodo vabili zvonovi k posvečenju.«

»Vi ste hudobec!« so zaklicali vsi občinski očetje v en glas.

»Vi ste pa tepci!« je mirno odvrnil neznanec.

Očetje so se začeli od strahu križati. Toda Urianu — tako je bilo hudobcu ime — to ni škodilo. Rožljaj je z zlatom in čakal, da se unesejo. Pameten hudobec je bil. »Pred vsem,« je dejal, »sem jaz tisti, ki bo imel izgubo. Vi boste imeli denar in cerkev. Jaz, jaz bom pa dobil samo dušo. In kakšno dušo, vas vprašam? Prvo, ki pride. Slučajno dušo. Kakšnega svetohlinca, ki se bo delal pobožnega in bo hotel priti prvi v cerkev. Dragi očetje! Vaša cerkev bo lepa. Slog mi je všeč. Poslopje bo okusno. Ali ne bi bilo škoda, če bi vse ostalo tako, kakor je? Sezimo si v roke: vam milijoni, meni dušo. Ali velja?«

Tako je rekel gospod Urian. »Pred vsem,« so si mislili občinski očetje, »smo lahko zadovoljni, da zahteva samo eno dušo. Če bi bil količkaj prebrisan, bi lahko dobil vse mesto.«

Kupčijo so sklenili in dobili milijon. Urian je izginil v obliki višnjevega plamenčka, kakor je pač pri hudobcih navada, in dve leti nato je bila cerkev dozidana.

Ni treba še posebej povedati, da so vsi občinski očetje prisegli, da tega, kar se je zgodilo, ne bodo nikomur povedali in da je vsak še isti večer vse odkril svoji ženi. To je že stara navada, ki je niso sklenili občinski očetje, pa so se je vendar držali. In ko je bila cerkev dozidana, so po zaslugi teh žena vedeli vsi meščani, kako je; in nihče se ni upal stopiti v cerkev.

Nova ovira, nič manjša od prve. Cerkev je zgrajena, toda nihče noče stopiti vanjo. Cerkev je dozidana, a prazna. In čemu jim bo prazna cerkev? Občinski očetje so spet premišljali, sklepali. Odkrili niso ničesar. Poklicali so škofa. Tudi on ni nič vedel. Poklicali so kapiiteljske kanonike. Ti so svetovali, naj se obrnejo na menihe. »Zlomka,« je dejal eden izmed njih, »za to ne bo tako hudo. Dolžni ste Urianu prvo dušo, ki pride v cerkev. Ta duša pa je lahko kakršnakoli, Urian je tepec, to vam povem. Včeraj so ujeli v neki dolini živega volka. Spustite ga prvega v cerkev, Urian bo moral biti z njim zadovoljen. Saj je zahteval kakršnokoli dušo.«

In res! Drugo jutro so zazvonili zvonovi k posvečenju. »Kaj, danes bodo cerkev odprli? Le kdo bo šel prvi vanjo? Jaz ne.« »Jaz tudi ne.« »Jaz tudi ne.« V množicah so ljudje prihiteli. Občinski očetje in kanoniki so že stali pred vrati. Tedaj pa so pripeljali volka v

kletki in dali znak, naj se odpro vrata. Volk, ki se je prestrašil množice, je zagledal odprta cerkvena vrata in se zahtekel v zavetje cerkve. Urian je čakal za vrati. Usta je imel odprta do ušes in oči je v sladki strasti zaprl. Pomislite,

kako se je ujezil, ko je začutil, da je požrl volka. Zatutil je, da so se oboki stresli in letal nekaj časa pod njimi kakor nevihta. Potem je ves besen zbežal iz cerkve in pri tem tako brcnil težka bronasta vrata, da so se preklala od vrha do tal. Še danes kažejo to razpoko.

»Zato stoji,« pravijo stari meščani, »na levi strani vrat bronast kip volka in na desni borov češarek, slika volkove duše, ki jo je Urian tako neusmiljeno prežvečil.« (Priredil B. R.)

Marijana Zeljeznova-Kokalj:

Kratkočasna

Sije luna —
nima kljuna;
solnce gleda —
nima deda;
zvezdica blišči —
k zemlji si želi;
zemlja pa vzdihuje —
njej je res najhuje!
Gozd ima, polje,
mesta in vode,
dole in gore.
Avtov in ljudi
ji nešteto
celo leto
tlačí ceste, poti
in pokoj ji moti!

Kaj pišejo Jutrovčki?

Zelo vesela sem, da je prišla pomlad spet k nam v vas. Trate so vse zelene in s cvetjem posute in otroci se veselo lovijo in igrajo po pašniku. V gozdu pa je vse mirno in tiho. Je kukavica neumorno prepeva — kuku — kuku..

Nadica Jelovšek, učenka V. razreda
v Celju.

Dragi striček! Ker sem svoje prvo šolsko leto dokončala z odličnim uspehom, mi je očka obljubil, da pojdem letos za nekaj dni na morje. Zelo se veselim, da bom enkrat videla naše prelepo Jadransko morje. Prav lepo Te pozdravlja

Živka Jugova, uč. I. razr. na Mladiki
v Ljubljani.

Draga Živka! Zelo vesel bom, če mi boš po končanih počitnicah pisala, kako Ti je ugajalo na morju. Želim Ti, da bi preživela te dni v veselju in solncu! — Stric Matic.

Dragi striček! Tudi jaz pojdem na počitnice. Srce me vleče na Dolenjsko, v Št. Jernej pri Novem mestu. Rada bi videla kako so poplave uničile polja našim siromašnim ljudem. Siromaki niso imeli drugega kot samo upanje, da jim bo zemlja obilno rodila kar so vsejali. V Št. Jerneju je zelo lepo. Vsi griči so posajeni z vinsko trto. Tudi sadja imajo tam več ko dovolj. Obiskala bom tudi druge dolenjske vasi. Kopala se bom v Krki, ki je dobro uro oddaljena od Št. Jerneja. Tebi dragi striček bom sporočila, kako se mi bo kaj godilo na Dolenjskem. Lepo pozdravljam Tebe in vse čitatelje »Mladega Jutra«.

Mira Selan, uč. I. razr. II. drž. gimn.
v Ljubljani.

Draga Mira! Vsem dolenjskim Jutrovčkom sporoči moje najlepše pozdrave, Tebi pa želim mnogo veselih in srečnih dni! — Stric Matic.

Drago »Mlado Jutro«! Najlepša hvala za poslano mi knjigo, ki sem jo prejela kot nagrado v zadnjem natečaju.

Ivanka Detiček, uč. II. razr. mešč. šole
v Soštanju.

Moj Sultan. Sicer je natečaj o živalih že končan, vendar bi Vam vseeno rad povedal koliko veselja imam s svojim Sultanom. Ni ga spomina v mojem življenju, kateri ni tako razločen. Stejem ga lahko med najveselejše, toda naposled se žalostno konca. Prve hlače so mi postale premale in mama mi je morala sešiti druge. Bilh smo tedaj na deželi. Starši so gospodarili na posestvu, katero imamo še danes. Sosedov nismo imeli dosti. Lepega zimskega jutra grem na obisk najbližjemu. Na pragu njihovih vrat začudeno obstanem. Izza vrat slišim rahlo bevskanje. Ko natančneje pogledam, vidim v košari ležati malega psička. Toda ko povprašam gospodarja, kaj hoče imeti zanj, mi ta odgovori, da ga hoče imeti za sebe. Jaz žalosten odidem. Od tistega dneva sem nadlegoval stariše, da bi mi oni kupili psa. Toda, prošnje mi sprva niso hoteli izpolniti. Toda, ker s prošnjami nisem prenehal, so mi nazadnje pod celo kupico pogojev kupili psa. Bil je čisto majhen z dolgo in toplo dlako. Bil sem ga zelo vesel. Ves dan sem sedel pri njem in ga gledal. Toda zažalostil sem se, ko sem videl kako sosedov pes leta okoli, dočim se moj niti ne gane. Sklenil sem, da ga hočem naučiti hoditi. Drugo jutro sem vstal bolj zgodaj in ga učil hoditi tako, da sem ga celo uro metal po sobi sem ter tja. Matj pa »se mi je smejala, ko sem ji pozneje navdušeno pravil, da Sultan (tako sem ga imenoval) že hodi. Razvijal se je bolj in bolj. Ko je nekoliko dorastel me je spremljal na mojih pohodih. Pokazal se je tudi kot zvest čuvaj. Ko sem na enem izmed mojih pohodov trčil na vaške pastirje, s katerim sem imel vojno, so me ti zgrabili za roke in noge in me začeli »trčkatj« tako neusmiljeno, da sem zajokal. Pravijo, da se v sili izkaže prijatelj. Sultan, ko je zaslišal moj jok, plane k najbližjemu in mu na svoj način pomeri hlače. Pastirji se kriče razbežijo, jaz pa sem zapustil bojišče kot zmagovalec. Sultan pa je imel tudi svoje posebne navadice. Najljubša jed mu je bilo meso, pijača pa mleko. Izmed letnih časov mu je bila najljubša jesen. Tedaj se ni branil grozdja, katerega

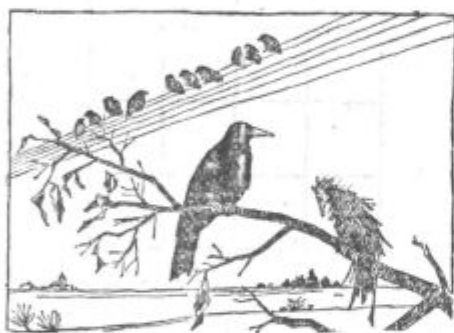
smo mu metali v gobec. Toda jedel ga je tudi brez naše vednosti. Pod prevezo, da bo varoval vinograd tatov, ga je on več pojedel kot vsi tatovi skupaj. Njegov sport je bil lov na veverice, srake in vrane. Z hišnim mačkom sta se pobratila in skupno preganjala zajce. Večkrat je prišel domov z okrvavljenim gobcem. Toda, ko smo se preselili v Maribor je bilo s Sužtanom konec. Odgnal ga je konjederec.

Lipovšek Anton, dijak III. drž. realne gimnazije v Mariboru.

ČREŠNJA

Črešnja, res lep cvet imaš
a tudi dober sad nam daš.
Ti prva zacvetiš
in prva sad rodiš.
Ko drugo drevje zeleni
se nate veselimo vsi.

Stana Mlakar, uč. V. razreda
v Celju.

Manica:

Jančkovi »roparji«

Še nikdar ni Janček prestal toliko strahu kakor tisto noč, ali bolje rečeno, tisti večer.

Janček je kakor po navadi legel k počitku ob osmi uri. Že je sladko dremal, ko ga je predramil ropot, ki je prihajal tam nekje s podstrešja.

Janček je prisluhnil. Na mah se je domislil vseh mogočih roparjev in še celo tiste pravljice se je spomnil, ko je duh »hodil nazaj«. Čelo mu je postalo rošno in težko je dihal.

Kar se začuje gori v podstrešju ponovno lomastenje in ropot. A zdaj še vse huiše kakor prej.

Jančku ni bilo več obstati v postelji. Kakor zajec se je pognal kvišku, stekel k vratom, glasno zatulil in — še sam ni vedel kako in kdaj — je že stal v kuhinji pred očetom, ki se je pravkar odpravljal spat.

Pređen je začuden oče mogel vprašati, kaj se mu je zgodilo, je Janček vnovič zarjul:

»Oče, roparji, tatovi!«

»Menda vendar ne,« je rekel oče pomirljivo. »Tebi se je sanjalo. Kje pa naj bi bili roparji?«

»Gori — gori pod streho,« je drhtel Janček.

»Pojdi takoj nazaj v posteljo, sicer se prehladiš,« je rekel oče in povedel sinka v spalnico. Tam ga je spravil v posteljo, ga dobro odel in dejal:

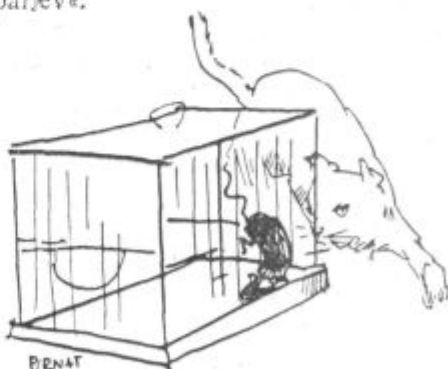
»Le miren bodi! Jaz pa pojdem pogledat na podstrešje in se takoj vrnem, da ti povem, kaj je s tvoji strahovi.«

Oče je nato prižgal svetiljko in izginil po stopnicah.

Kaj hitro je našel »roparje« in posilil ga je glasen smeh.

V podstrešju je bila namreč velika ptičja kletka. V to kletko je zašla podgana. Po naključju pa je sprožila za seboj vratca, ki so se trdno zaprla. Podgana je takoj, ko je zapazila, da je ujeta, začela cviliti in se zaletavati po kletki sem in tja. To pa je privabilo domačega muca, ki je začel kletko silovito naskakovati, da bi dobil podgano v kremplje. Zato je nastal tak ropot, da je prebudil Jančka, ki je bil trdno prepričan, da je gori nad njim najmanj deset roparjev.

Oče je vzel kletko in jo nesel pokazat Jančku, ki ga je postalo skoraj sram, da se je tako bal takih majhnih »roparjev«.

»Vidiš, sinko,« ga je poučil oče, »je že prav, da smo previdni in se prepričamo o vsem, kar se nam zdi sumljivo. Nikakor pa ne smemo biti preveč strahopetni, ker se s tem po nepotrebem razburjamo, dostikrat se pa tudi osmešimo pred ljudmi!«

Nato je oče nesel kletko na dvorišče, jo odprl in podgana je smuknila — v mačkove kremplje.

L. N. Tolstoj:

Breskve

Kmet Kupnič se je vrnil iz mesta in poklical svoje otroke.

»Poglejte, otroci, kaj vam pošilja stric Efrim.«

Otroci so pritekli in oče je odprl majhen zavojček.

»Kako lepa jabolka!« je vzkliknil Vanja, mlad fant šestih let; »kako so lepo rdeča.«

»Ne, to ne bodo jabolka.« je dejal Sergej, najstarejši sin. »Poglej lupino, kakor bi bila s puhom pokrita!«

»Breskve so,« je dejal oče. »Takih sadežev še niste videli; stric Efrim jih je vzgojil v cvetličnjaku, ker misli, da uspevajo samo v vročih krajih. Pri nas dozore res samo v cvetličnjakih.«

»Kaj je to, cvetličnjak?« je vprašal Volodja, tretji sin.

»Cvetličnjak je veliko poslopje, ki ima steklene stene in streho. Stric ga je zgradil, da mu sonce greje rastline. Pozimi pa ga ogreva s pečjo, da ni premrzlo.«

»Ti, žena, vzemi največjo, a druge štiri so za vas, otroci.« je dejal nato.

»Nu, kako so vam teknile?« jih je zvečer vprašal.

»Tako sočne, slastne so.« je dejal Sergej. »Koščico sem zasadil v loncu. Morda požene, da bomo imeli breskev v izbi.«

»Morda boš dober vrtnar,« je odvrnil oče. »Že zdaj misliš na sajenje.«

»Meni se je tudi zdela tako dobra,« je dejal najmlajši Vanja, »še mamó sem prosil, da mi je dala pol svoje. Koščico sem pa vrgel stran.«

»Ti si še premlad,« je rekel oče.

»Vanja je zavrgel koščico,« se je oglašil drugi po letih, Vasilij. »Jaz sem jo pobral. Trda je bila. Razbil sem jo in dobil v njej jedrce, ki je bilo kakor mandelj, le bolj grenko. Svojo pa sem prodal za deset kopejk. Več tako ni bila vredna.«

Oče je skomignil z rameni:

»Zgodaj se začneš pečati s trgovino. Ali misliš kdaj postati trgovec?«

»In ti, ne poveš prav nič?: se je obrnil oče k Volodji. »Ali je bila tvoja breskev dobra?«

»Ne vem,« je odvrnil Volodja.

»Kaj? Ne veš?« se je začudil oče.

»Ali je nisi pojedel?«

»Nesel sem jo Guši,« je odvrnil Volodja. »Bolán je; povedal sem mu, kaj si nam povedal o teh sadežih, toda on jo je samo gledal. Dal sem mu jo, pa je

ni maral. Tedaj sem jo pustil pri njegovem zglavju in zbežal.«

Oče mu je položil roko na glavo in dejal: »Dober in priden si, Volodja!«

Listnica uredništva

Opomba. Naknadno smo izvedeli, da Ema Reya in Ela Tomčeva nista sami napravili pesmic, ki sta jih poslali v objavo k našim zadnjim natečajem. Opozarjamo vse »Jutrovčke«, da smejo za razpisani natečaj poslati samo take spise in pesnice, ki jih popolnoma sami sestavijo. Rajši malo slabše, samo da je res vaše, kakor pa dobro, a prepisano iz kake knjige ali kakega drugega mladinskega lista.

Kvadrat II

1	2	3	4
	M		
2			
M	O	S	T
3		S	
4			
	T		

1. mešanica, 2.—3. evropski narod, 4. del pesmi.

Rešitev kvadrata I.: 1. most, 2. oder, 3. selo, 4. trot.

Posetnica

Tinko Dev

Kakšen poklic ima ta gospod?

Rešitev rebusa

Če ste pravilno sestavili začetnice imen vsakega predmeta, ki je bil narisán v rebusu, ste dobili rešitev: »Mlado Jutro«.

